

The American Conservative: Žiadna pandemická amnestia pre pandemickú tyranu! Zúčtovanie ešte len začne!

- CZ24 News | 2. listopadu 2022

USA: Samozrejme, odpusťte ľuďom vo svojom živote, ale nikdy nezabudnite, čo nám urobili úradníci, píše Micah Meadowcroft pre [The American Conservative](#)

Ilustračné foto

Titulok znie: “[Vyhlásime pandemickú amnestiu.](#)” Bolo by to smiešne, keby to nebolo také štiplavé.

Máme udeliť milosť úradníkom, ktorí sa znova a znova ukázali ako chvastaví malí tyrani, a čo je ešte horšie, nekompetentní? V žiadnom prípade. Máme vymazať záznamy tých, ktorí sú zodpovední za to, že nechali choré deti chradnúť v nemocniciach úplne samé, že oddelili manžela od manželky, že zabránili rodinám držať za ruky zomierajúcich alebo sa schádzať na ich pohreboch? Nie, nie a ešte raz nie. Po tom, čo mandáty prinútili ľudí prísť o prácu a vakcína-liečivo nedokázala zastaviť prenos, naozaj sa máme prestať pýtať na jej možné vedľajšie účinky alebo na vzťahy medzi farmaceutickými spoločnosťami a FDA? Naozaj máme nechať minulosť minulosťou pre maskovanie a uzávery, ktoré vrátia študentov o desať rokov späť, ktoré zatvorili podniky v celej krajine, ktoré znásobili počet úmrtí zo zúfalstva?

Pondelňajší virálny článok v časopise Atlantic – ktorý je teraz predmetom tisícov rozhorčených tweetov, TikTokov a stĺpčekov, ako je tento – je síce smiešne poburujúci, ale nemožno ho len tak ľahko odmietnuť, pretože Atlantic zostáva v Amerike masovým časopisom strednej vrstvy, ktorý je symbolom statusu, signalizuje vlastníctvo vysokoškolského titulu a dokonca naznačuje, že k nemu treba ešte absolvovať postgraduálne štúdium. Je to Reader's Digest pre dobrých liberálov, ktorí sa hanbia za Reader's Digest, scenár Západného krídla na lesklom papieri. Čítajú ho ľudia, ktorí si

nezaslúžia pandemickú amnestiu.

Emily Osterová je ekonómka na Brownovej univerzite. Svoju esej pre Atlantic napísala, aby požiadala ostatné múdre mamy sveta o povolenie odpustiť si maskovanie svojich detí. Atlantic však uverejnil jej malú esej, aby zastrel kritickú vec: na expertov by sa mali vzťahovať iné štandardy ako na nás ostatných.

Neurotickí stúpenci pravidiel sú nepríjemní, ale ak sú nejakí vo vašej rodine, mali by ste im odpustiť; vzťah je dôležitejší ako “ja som ti to hovoril” a dúfajme, že dokážu priznať, že sa mýlili, že počúvali nesprávne zdroje.

Ostatní ľudia sú “odborníci” a, čo je dôležitejšie, “authority”. A keď sa mýlia, musia to priznať a nieť za to zodpovednosť. To je to, čo ich v našej modernej demokratickej a vedeckej spoločnosti robí autoritatívnymi: zodpovednosť pred verejnosťou. Esaj o amnestii v The Atlantic tieto dve kategórie rozmazáva, pretože Osterová je súkromná osoba a zároveň verejná expertka, ktorá priznáva, že sa mýlila. Môže však zastupovať, hovoriť len za triedu odborníkov vo všeobecnosti, nie za odborníkov na verejné zdravie, ktorí formulovali našu reakciu na pandémie, ani za orgány, ktoré ju realizovali. Jej ospravedlnenie sebe, svojim deťom, čitateľom nepatrí. Pri skutočnom zvažovaní toho, čo článok navrhuje, teda amnestie za katastrofu, na Osterovej a jej osobnom zázname o reakcii na Covid sotva záleží.

Kľúčový odsek sa na prvý pohľad zdá byť dosť rozumný:

Ľudia, ktorí to z nejakého dôvodu pochopili správne, sa možno budú chcieť vytešovať. Tí, ktorí sa z akéhokolvek dôvodu mýlia, sa môžu cítiť v defenzíve a zaujať pozíciu, ktorá nie je v súlade s faktami. Celá táto škodoradosť a defenzíva naďalej pohlcuje veľa spoločenskej energie a poháňa kultúrne vojny, najmä na internete. Tieto diskusie sú vášnivé, nepríjemné a v konečnom dôsledku neproduktívne. Tvárou v tvár tolkej neistote, že sa niečo podarilo, bol veľký podiel šťastia. A podobne ani to, že sa niečo pokazilo, nebolo morálnym zlyhaním. Pristupovať k rozhodnutiam o pandémii ako k výsledkovej listine, na ktorej niektorí ľudia nazbierali viac bodov ako iní, nám bráni pohnúť sa vpred.

Škodoradosť a obranárstvo sú skutočne prirodzené ľudské pokušenia. Ak sa im oddávame, “pohlčujú veľa spoločenskej energie” a spôsobujú, že diskusie sú “vyhrotené” a “nepríjemné”. Z týchto predpokladov však nevyplýva záver. “Pristupovať k rozhodnutiam o pandémii ako k výsledkovej listine, na ktorej niektorí ľudia nazbierali viac bodov ako iní,” nám “nebráni v tom, aby sme sa pohli vpred”. Je to jediný spôsob, ako môžeme napredovať.

Opäť: odborníci a orgány verejnej moci sú ľudia, ktorí robia hodnotenia, predpovede a rozhodnutia v mene bežných ľudí, a predpokladá sa, že budú posudzovaní podľa presnosti a užitočnosti týchto hodnotení, predpovedí a rozhodnutí. Veľmi záleží na tom, či sa mýlia, a veľmi záleží na tom, že sa mýlia.

Odpusťte svojej rodine. Odpusťte aj autoritám, ktoré sa ospravedlňujú a snažia sa o nápravu. Ale vyhodte ich tiež. Vyhodte ich všetkých. “Niečo pokaziť” nemusí byť vždy morálne zlyhanie, ale je to profesionálne zlyhanie, u odborníka alebo verejného činiteľa. Zlyhali pri svojej práci. Nemalo by sa im dovoliť, aby si ju ponechali. Ak sa ich nedá zbaviť, zacpíte si pred nimi uši. Akýkoľvek “výdatný prvok šťastia” sa podpísal pod to, že sa veci podarilo vyriešiť správne, klásť správne otázky, skôr než ich dosiahol konsenzus, je to niečo, čo by sme všetci mali chcieť viac. Skóre sa musí viesť, ak máme my, verejnosť, vedieť, komu veriť, koho počúvať.

Skutočnosť, že niektorí z tých, ktorí mali najčastejšie pravdu, pokiaľ ide o Covidovú chorobu a o to,

ako na ňu reagovať, nemajú poverenia, ktoré by atlantickí čitatelia mohli očakávať, by nám mala pripomenúť, že tieto poverenia boli vždy len náhradou za prehľad, za rozvážnosť, za vedenie; neudelujú ho. Takže žiadna pandemická amnestia. Zúčtovanie sa ešte nezačalo.

AUTOR: Micah Meadowcroft

[ZDROJ](#)

Překlad: HSP